

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel XX

[Sidste kapitel i bog 1: *Opstandelsen*]

~Lazarus fulgte Lord Mediccis grønlig, glødende spøgelse, mens de fløj sydpå ned ad en nåletræsklædt kystlinje og mod havnebyen *Saint Maxime*. Til højre for ham så han den dunkle og ujævne kant af kysten med dens mange vige og halvøer; og i hans hurtige flugt kunne kystlinjen have fremstået som blot en hoppende sløring, der sprang frem og tilbage, igen og igen. Og selv med ham i bevægelse, til venstre for ham, ramte det vidtstrakte hav og dets karmosinrøde horisont hans øje som et ubevægeligt havlandskab. Alligevel fornemmede Lazarus en subtil, næsten umærkelig graduering i den tynde røde linje af daggry. Dens svulmende stråleglans og stigende hede advarede næsten om en glødende og flammende drage, i hastig opstigning, og fast besluttet på at svide jordens overflade med sit dødbringende dagslys.

Tiden rullede under trommende vinger, og Eljos rasende hjertes tempo markerede omhyggeligt dens passage i brøkdele. Lazarus fløj videre, selvom de fjerneste kanter af østlige skyer glødede i fejende røde nuancer, der kunne have lignet en collage af kolossale blodpletter, smurt ind i Himlens underside. Han fordoblede sit tempo, i tråd med Mediccis; alligevel fortsatte spøgelseset videre.

bevidst og ubrudt hast. Tynde linjer strålede ud fra havhorisonten, de spredte sig udad og gennem den dunkle himmel med en antydning af begyndelsen på en et uhyrligt, brændende edderkoppespind. Massive strømme af solopgang flåede mod himlen, og så stor var denne himmelske daggryforestilling til sidst, at Lazarus' silhuet på afstand kunne have lignet en møls skygge mod en massiv vulkans glød.

Lazarus' alarm blev til frygt – og steg til panik, da han råbte: "Medicci, der er ikke mere tid!"

"Lidt mere, Lazarus!"

"Nej; jeg må ind i landet!"

„Nej! Det er lige der,“ udbrød Medicci og pegede foran sig og mod en klippefremspringning, der dannede en lang halvø. „Vi er næsten ved hende! Skynd jer!“

Lazarus kneb kæben sammen, strammede skuldrene, lænede sig op i vinden og sprang frem med en ny hastighed. Han sænkede sig lavt og glidede hen over havoverfladen, mens han holdt fast i Mediccis hæl. Sammen rundede de den klippefyldte kappe og krængede hårdt. Fjer eksploderede over havet, da Lazarus spredte en flok klippefugle. De fløj gennem forskrækkede vinger, dækkede den stenede landtange og drejede længere ind i landet for at sejle ind i en fjord af lavvandede, grønlig havbunker. Bugten lå fyldt med små, tilfældigt spredte øer, der kunne have virket eksistentielt præsenterede, spirllignende bunker af arret og nøgen klippe. Tilsammen stod de i bugten som havbrændte gravsten af gråt, der rejste sig fra den bredere grønne farve af en vandig grav.

„Hun er der!“ Medicci pegede mod et par nærliggende øer, der tilsammen kunne have lignet en række hjørnetænder med fortænder, hævet mod himlen. En smal åbning af mørkere vand adskilte de stenede formationer. Og da Lazarus nærmede sig havets mellemrum mellem de to øer, fik han øje på en tydelig og tilsyneladende forskudt plet af en struktur, der fra hans stadig fremrykkende udsigtspunkt svulmede op i stadig voksende detaljer.

„Hvad synes du?“ spurgte Medicci højt, da han faldt ned ved siden af Lazarus. „Hun er et passende tilflugtssted og placeret afsides, ikke sandt?“ I klippernes skygger markerede Lazarus resterne af et lænende kogskib, sunket agterstavnen og ragende opad ved stævnen; og med sin unikke vinkel i vandet kunne fartøjet have set ud til at være fast besluttet på at sejle direkte op mod den nordlige himmel, hvis det ikke var blevet holdt i skak af havets bølger. Lazarus satte farten ned for bedre at inspicere det skæve vrag.

Bejdsede skrogplanker afslørede en engang vandret vandlinje, og lige under dem et tæppe

af blegede rurer stak ud fra de nederste sider af den fremspringende stævn, hvilket gav det opadvendte og nedbrudte skib det udseende, som om det havde et knoglet, hvidt skæg. Og der var mere, om end ubetydeligt i minen, der antydede, at fartøjet ikke var helt en livløs skal af et skib. Lazarus fik øje på store hampereb, der krydsede det algedækkede dæk, stadig fastgjort til forskellige dele af fartøjet. Så var der andre, der kun var delvist fastgjorte, med deres ubundne ender draperet over agterenden og dinglende frit i det mørkere vand. Rytmiske dønninger af dystre bølger svajede de flossede reb, så de bevægede sig i takt og lignede en række hævede og dansende slanger.

Alt i alt kunne skibet have virket af betydelig størrelse; det var dog ikke af et sødygtigt design, der kunne have gennemgået lange oceanrejser, men mere af et fabrikkationsværk. at have overvundet de fredfyldte hav ved kystlinjerne mellem provinsielle kysthavne. Ikke desto mindre havde fartøjet i sin usædvanligt forfaldne tilstand ingen sejl eller mast; og resterne af et agterdæk lå kollapsede oven på hoveddækket. Og over de fleste af dets algedækkede platforme og ødelagte balustervægge lå dele af tørrede fiskekroppe spredt rundt omkring som sandsynlige tegn på tidligere mågemåltider.

Medicci kastede sig over skibet, mens Lazarus atter cirklede rundt om skibet for bedre at inspicere skroget for brud, og overbevist om et tilsyneladende solidt skib sluttede han sig til Medicci på hoveddækket. Planker knirkede under hans nye vægt. Medicci marcherede tungt og lydløst mod skibets lastrum. "Herinde," råbte han tilbage, før han forsvandt indenfor. Lazarus trådte let efter ham, dækplankerne stønnede ved hvert eneste stabile skridt . "Jeg er ligeglad med det," mumlede han, stadig forpustet efter flugten. "Er det sikkert?" Han slyngede sveden af panden og kærtegnede en knude på panden.

„Hun er i sikkerhed nok til en dags ophold,“ råbte Medicci nedefra, hans stemme genlød gennem skibets lastrum. „Og hendes mave er mørk som natten – velegnet til din lidelse, jeg samle dig.“ Bankende og tappede lyde lød gennem dækket, lyde som knoer, der banker mod træ, da Mediccis dæmpede stemme tilføjede: "Hendes skrog er solidt , givet hendes faldne tilstand. Jeg formoder, at disse øer skånede hende for byrden af mange storme. Og hun krænger lidt hårdt; dog – Lazarus? Hvorfor bliver du liggende på dækket?"

I sløret af øens skygger stjal Lazarus et sidste glimt opad af nøgne klippeformationer, før han klatrede ned i de dunkle dybder af fartøjets bug. Hele tiden, Han klagede: "Da jeg ikke er nogen vingeløs, svævende Spectre Medicci, er jeg nødt til at få vejret engang imellem."

Spøgelset klukkede. "Du flyver så hurtigt, Lazarus; jeg havde aldrig mistanke om det."

Lazarus satte sine støvler tungt ned på skrogulvet, vendte sig og krydsede armene.

stirrede tomt i Mediccis retning. "Jeg var lige ved at dø af solen; jeg dræbte en fugl med hovedet; og jeg var lige ved at styrte i havet. Og nu skal vi grine af det?"

Medicci fnøs og afbrød hans munterhed i samme åndedrag, mens han trak adskillige fastsiddende mågefjer ud af Lazarus' hår. "Tilgiv mig, Lazarus. Jeg så dig aldrig flyve ind i en fugl. Er du kommet til skade?"

"Bedre end fuglen," svarede Lazarus og tjekkede igen den rosenrøde knude i panden. „Jeg mener ikke at bagatellisere dine ulykker, Lazarus.“ Medicci trådte ved siden af Lazarus og inspicerede hans pande. „Måske har dit nye selskab efter to hundrede år kastet nyt lys over min egen lidelse. Mærkeligt nok synes det nu, som om jeg har god grund til at frygte døden; og med den føler jeg mig mere levende. Ikke min død, vel at mærke, men din. Hvis du skulle omkomme, ville jeg jo helt sikkert også omkomme sammen med min stakkels Sophia.“ Medicci rømmede sig, foldede hænderne og aflagde ham en højtidelig ed: „Lazarus, jeg giver dig mit ord på, at jeg aldrig bevidst vil styre dig ud i fare.“

Lazarus smilede svagt og nikkede; og spøgelseset præsenterede Lazarus' opholdssted med åbne arme. "Så her står du, med en simpel bule på panden, men alligevel helt sikker fra solen, ikke sandt?"

Lazarus faldt dybt i sanserne – hans næse smagte den fugtige og salte luft med dens blanding af dufte, der stammede fra alger, fisk, råddent træ og den søde sved i hans tøj. Heldigvis var den sidste af fiskerens dvælende stank forsvundet fra hans tøj. Han mærkede de kolde svedperler på sine vingens hud, der nu var afkølet i det dunkle, havkølede lastrum. Hans pupiller svulmede vidt op i mørket, og skibets indre træk tog form. Han kunne se, at Medicci talte sandt – fartøjets hulrum så solidt ud, med ribben og skal godt forseglet. Spøgelseset klukkede. Han kunne mærke den unaturlige vinkel på sine fødder; og han studerede gulvet for at opdage, at dets yderste planker forsvandt under en pøl af stillestående sort vand, der strakte sig over hele bredden af lastrummets agterstavn. Han vendte sig om og inspicerede den smallere forside af lastrummets gulv, som lå højt og tørt. Han kiggede over, gennem indgangen til lastrummet, for at se den nøgne himmel og dens blottede stjerner. Så vendte han sig mod Medicci og pegede opad.

"Desværre står solen op; og i sit højeste skinneskin skal den brænde dette mørke væk – og mig med det."

Lazarus gjorde et forsøg på at stige ovenpå, da Medicci skyndte sig frem og stoppede ham. "Ikke fortvivl; lad mig. Hvil dig." Spøgelseset smiskede og hviskede en læges kryptiske, rytmiske og filosofiske visdom til ham; "Ligesom enhver lidelse fører til sin endelige død, som en kur; således kunne vi mishandle vores ulykker og dermed give stige til lettelse og lethed."

"Og hvad betyder det?"

"Det betyder, at et par spredte tømmerstokke kan forvandle selv den lyseste dag til den mørkeste nat." Han klukkede og forsvandt fra indersiden.

Over hovedet så Lazarus Medici hastigt forsvinde og dukke op igen, kun for at vende tilbage med nye stykker af skibets sammenstyrtede agterdæk og lægge dem over åbningen. Og da den sidste træstump fjernede ethvert spor af himlen, vendte Medici tilbage og stod ved siden af Lazarus for at værdsætte den mørkere underverden af hans gerninger. "Sort som beg; som du ønsker. Hvad synes du?"

Lazarus smilede træt. „Jamen, tak – endnu en gang.“ Han vendte sig væk og klatrede op ad den skrånende gulv, mod forenden af lastrummet og hen til skrogplankerne, der lå højt og tørt. Nær stævnen faldt han på knæ og smed sig med maven ned, før han dovent rokkede med vingerne. I de efterfølgende mørke, stille, skvulpene bølger og et knirkende skrog lullede han ham næsten i søvn, da han pludselig trak vejret og rørte på sig. "Medici?"

"Ja, Lazarus?"

"Bliver du nogensinde træt?"

"På en måde," svarede Medici, "men anderledes end du måske skulle tro."

"Hvordan så?"

Spøgelset holdt en pause, sandsynligvis i eftertanke. "Det udtrykkes måske bedst ved eksempel - så jeg vil præsentere det således – kunne du huske et øjeblik i dit liv, hvor du led et dybt tab, og med det en sorg så tung, at du følte dig drænet for al livslyst?"

"Jeg kan."

"Fantastisk," sagde Medici. "Hvis du nu vil, så prøv at skille sorgen fra øjeblikket, således at den manglende vilje var alt, der var tilbage. Og ved dens ensomhed kan du ligeledes forstå, hvordan en sjæl føler sig, når den bliver træt."

"Medicinere?"

"Ja?"

"Kan man flyve for evigt – aldrig blive træt?"

"Jeg har aldrig prøvet. Og med den flyvende *ged af en engel*, der søger alt, hvad den kan fortære, vil jeg ikke risikere det."

"Azazel?"

"Det samme. Og jeg ville ikke blive så forfærdeligt forbløffet, hvis både Azazel og Azrael havde midler til at flyve for evigt; mens de rejser verden rundt, rejser op og ned i den, søgende efter forvildede sjæle som mig selv."

"Op og ned?"

Spøgelset klukkede. "Jeg har lært lidt om englernes veje i mine mange år."

døde. De har trods alt endnu ikke fanget mig i en fælde, selv når jeg bevæger mig iblandt dem, frem og tilbage i verden. Jeg har set hundredvis af engle rundt omkring, alle som ånder og skygger – vi diskuterer blot de to, fordi de er søgende efter omvandrede sjæle.

"Så disse engle søger de sjæle, der endnu ikke har forladt verden. Jeg forstår," sagde Lazarus. Ånden nikkede igen. "Kun de to, som jeg forstod fra Azrael – Azrael og Azazel søger sjæle." Måske skulle jeg være mere tilfældig i deres beskrivelse." Han strøg sig over hagen og rystede derefter en opadgående finger, mens han fortsatte. "Disse to er i høj grad de guddommelige tjenere i Skabelsens Store Herregård, som samler affald og rod og dermed holder Det Store Hus ryddeligt og rent." Medicci trak på skuldrene. "De går her og der i håb om at finde mig, men jeg er ikke der, da jeg ved, hvordan og hvor de søger at fange mig. Min Sophias grav er et sådant sted, hvor Azrael lur, som en slange på hælen. Alligevel lader hun mig altid flygte, så hurtigt som hun fanger mig. Det er som en sæsonbestemt leg, vi leger – jeg foregiver, at jeg har til hensigt at gå med hende; og hun lader mig flygte igen. Og sandelig, Lazarus, jeg har ofte spekuleret på, om jeg måske er den ældste sjæl, der har vandret på jorden." Medicci bankede på træ. "Fortæl mig det, min vise og vingede væbner." Kender du til årsagen til, at Gud efter to århundreder ikke har rensset mig fra jorden?

Jeg er sikker på, at Han ser mig, lige så let som enhver, der ser et stykke affald eller et virvar af flok hår, der flager rundt på gulvet, kunne. Hvad synes du? Hvorfor det?" Lazarus fnøs én gang, før han faldt til ro i en støt snorken.

~*~

Solen stod højt, kun for at hænge over de to øer, bade det grundstødte spøgelsesskib med dets middagsstråler og brune de nyvoksede alger fra den forgangne aften. Snakkende måger samlede oven på dækket, hvor de rev kødet af gælleåndende fisk. Og således tørrede endnu en dags fangst af Fiskeøjne mod en brændende himmel. Alligevel krænkede solen aldrig fartøjets mave – Lazarus sov trygt i sin kølige og skyggefulde skød. Middag rullede over i eftermiddag, mens skyggen fra den vestlige ø krøb over skibet. Skumringen fulgte; og da vinden aftog, og tidevandet vendte, forlod mågerne endnu engang skibet for at tage til fastlandet og lod aftenen jage dem væk, endnu en dag af frisktørret og storøjet fisk.

En stor orange måne rejste sig fra et østligt hav og kastede sit kølige lys over havet. Og ligesom en hane, der rører sig ved den første glød af en gryende dag, vågnede Lazarus til de sidste nuancer af en grånende nat. "Du sov tungt." Mediccis stemme lød gennem lastrummet. Lazarus prøvede at samle sig. Han rullede op, stønnede, gned sine øjne, og

kærtegnede siden af sin kind, der bar tydelige aftryk af gulvplanker. Så fik han øje på Medici nær skrogets agterstavn, med begge hænder og deres foldede fingre, der holdt om de modsatte sømme på hans vest. Han stod der, med en tilsyneladende værdighed i ansigtet, men alligevel knæhøj i vandet.

„God aften.“ Medici hilste og kom med lange skridt hen imod ham fra vandet, som aldrig krusede. „Er du udhvilet?“

"Det er jeg."

"Nå, jeg er henrykt over at høre, at en af os er udhvilet," klagede Medici. "Du nægter mig søvn hele aftenen med din snorken."

"Tilgiv mig, Medici. Måske jeg—"

Medici lo, især ved tanken om et sovende spøgelse.

Lazarus rejste sig bevidst. Han stirrede på Medici med øjne som knive. " Skulle jeg grine nu?"

En bleg Medici stoppede pludselig op, hans muntre udtryk forsvandt; og Lazarus klukkede ved synet af et forskrækket spøgelse.

„Du havde mig virkelig,“ indrømmede Medici, mens han pegede med Lazarus og genoptog skridtet.

Lazarus smilede tilfreds. "Jeg ønsker dig også en god aften." Han bukkede kort.

Medici stoppede foran Lazarus og bukkede igen. "Velkommen ombord på Edens Juvel ."

"Hvems juvel?"

„Eden,“ svarede Medici hurtigt og fuldendt. Han pegede over Lazarus' skulder mod stævnen. „Det er skibets navn. Mens du sov, vovede jeg mig rundt for at undersøge det nærmere; og dets nuværende tilstand afslører meget om dets fortid.“

"Hvordan så?"

Medici foldede hænderne om bag sig, rokkede tilbage på hælene og smiskede. "Det skal jeg fortælle dig, min gode Lazarus." Han kastede et eftertænksomt blik ned i gulvet og gik i en snæver cirkel, mens han delte sine fund. "Det forekommer mig, at hun sad tungt i vandet og slæbte stofstykker og dele til tøj med sig, da hun gik på grund. Det meste af hendes lasede last hviler nu på den klippefyldte havbund nedenfor, måske kasseret af hendes besætning i ethvert forsøg på at lette lasten. Det ser også ud til, at de forsøgte at trække hende baglæns med et andet fartøj i håb om at løsne hende fra klipperne."

Medici rullede med øjnene uden at tøve. "Det var tydeligvis begivenhedsløst, da hun stadig sidder fast. Jeg forstod den slags anstrengelser fra hendes mange sammenbundne reb, hvoraf det største stadig lå præcist arrangeret oven på dækket, med deres brækkede ender jævnt draperet over agterstavnen. Og selvfølgelig, bortset fra Guds hånd, kan kun et større skib trække et mindre skib."

Medici stoppede og så direkte på Lazarus, mens han nikkede. "Jeg formoder, at hendes dristige og

Den utålmodige kaptajn sejlede afsted på lavt hav med en stolt vind og fuldt sejl, da han satte kurs mellem disse modstående øer. Han kunne have gjort klogt i at holde sig væk fra dem, uanset fristelsen eller omkostningerne." Så trak han på skuldrene. "Ikke desto mindre ligger hun her og venter på sin undergang – en tidligere juvel af et fartøj – siden kasseret og glemt af alle men fuglene og fiskene. Og vi er sandsynligvis hendes sidste passagerer, før hun tager afsted hendes sunkne last."

"Du har et skarpt øje for detaljerne," svarede Lazarus. "Jeg forsøger det samme, når jeg har mulighed for det."

"Nå, det er kun ved observation. Jeg kunne lige så godt have mistanke om det hele, forresten." „Det tror jeg ikke,“ sagde Lazarus med et smil. „Du synes at udlede den største sandhed fra de mindste tegn.“

Medicci løftede panden. „Ord, venligt modtaget; dog må jeg kun ved Guds nåde kende Sandheden.“ Han gestikulerede over hovedet.

"Skal vi nu træde op ad toppen for at vække verden fra dens aftendvale?"

"Åh, sandelig," svarede Lazarus. Han vendte sig og klatrede op ad den lodrette kasse, mens han skubbede lagvis frem. brædderne til side for at afsløre en klar og lysende himmel. Og ligesom en vagtsomt fremkommende jordrotte løftede Lazarus sit blik kun i øjenhøjde med det månebelyste dæk for at kigge over dets overflade. opdagede Spøgelsets hastigt opstigende ansigt, som rejste sig tydeligt gennem den solide terrasse.

"Nå, kom så; aftenen er din," insisterede Medicci og vinkede Lazarus til at komme frem med hele sin krop.

Lazarus stirrede ilde på Spectre, før han klatrede ud af lastrummet. Han gik forsigtigt hen over det algedækkede dæk og gennemsøgte uordentligt rodede fiskedele, usammenhængende og splintret træ og det sammenfiltrede rebnet, der vævede sig frem og tilbage; og op ned over hele fartøjet.

Medicci fulgte ham stille, hans opmærksomhed opslugt af himlen.

Lazarus vandrede forsigtigt mod den hævede forende af skibet. Hans tøj piskede i en varm og jævn brise, der blæste mod havet fra fastlandet. Han stoppede nær stævnen og studerede dens køl, som bar en delvis udskæring af en kvindes nøgne bagside, nu brækket af ved taljen. "Juvelen," mumlede Lazarus, mens han kiggede rundt på dækket efter rester af hendes overkrop, kun for at finde splintret træ og spredt reb. Han vendte sig mod havet, redte det vindblæste hår væk fra ansigtet og holdt det mod toppen af hovedet. Fra sit nye udsigtspunkt på fordækket, og mens han kiggede rundt på den nedre nordside af øen mod havet, fik han øje på månens gryende og lysende ansigt. En rødlig og diset glorie omgav den orange kugle og gav himmellegemet en ildevarslende og åndelignende facade. Lazarus stod ubevægelig som

en statue, da han forsonede sig med den brede og dybtliggende kløft foran sig. Til sidst spurgte han: "Hvor dybt er havet?"

Da han ikke hørte noget svar, vendte Eljo sig om og fandt spøgelseset selvoptaget af en ydre målestok. Medici stod med ryggen til Lazarus, en arm hævet mod den sydøstlige himmel. Han kiggede mellem to oprejste fingre, der dannede en V-form, igennem som han rettede op i dens kerne, en fast sigtelinje mod stjernerne. Så førte han fingrene sammen, drejede dem sidelæns og sænkede armen for at bringe de to pegende fingre i niveau med horisonten. Og i en enkelt bevægelsesstrøm fornemmede han den præcise retning af den fjerne ø Korsika. "Som fuglen flyver, kan vi også," funderede han højt, mens han støttede hænderne i hofterne og betragtede ravnehavet.

"Medicinere?"

Spøgelseset snurrede rundt som en nedsænket og pludselig forskrækket kunstnerisk mester, uventet revet ud af en ekstraordinær og abstrakt verden af ekstrapolering. "Åh, øhm - ja, Lazarus?"

"Kender du havets sande dybde?"

„Det tror jeg,“ svarede Medici. „Og det afhænger sandelig af, Lazarus. Der er nogle dele af den, som ikke er dybere end dine støvler er høje. Så er der andre dele, som ikke er mindre overfladiske end skyerne er høje.“ Han stoppede lige før Lazarus og uddybede. "Man kan opfatte havets layout som meget lig landets layout, med dets højeste bjerge og dybeste dale. Desuden flyder verdens vand i bølger, ligesom jordens æter blæser i vinden."

Lazarus nikkede og scannede havet, mens dets dybder blev opfanget i et friskt lys. Han sendte et blik mod himlen og søgte bekræftelse. "Så dybt som skyerne er høje, siger du?" "Sandelig, og endda dybere; jeg ved, i dens yderste afkroge."

"Hvordan ved du det?"

Medici sukkede, krydsede armene og vippede tilbage på hælene. "Dette ved jeg, for verden fortalte mig det. I mine mange kropsløse år har jeg set meget af jordens overflade. Jeg gennemkørte alt dens terræn, frem og tilbage; både højt og lavt. Fra de højeste skyer og højeste bjerge til de laveste oceaner og det dybeste vand under jorden ledte jeg efter Helvedes opholdssted. Sandelig, havene er enorme, varierede og dybe - nok til virke som deres egne mørke og dystre verdener."

Lazarus vendte sig tilbage mod Medici efter at have kigget over siden af kortstokken.

"På overfladen ser det ikke så dybt ud."

"Sandt," svarede Medici, mens han greb fat i sine klæders sømme med begge hænder og antog

en stolt statsmands holdning. "På overfladen ser de fleste ting sådan ud - enkle, utruende og måske endda fredelige. Alligevel afslører selv en almindelig sten, når den først er væltet, ofte mange mystiske facetter og skjulte værker under den - for det meste utiltalende." Han forelagde en intensiv og grundig inspektion af skibets dæk, som om han mente at lede efter nysgerrige ører eller spionerende tilskuere. Så smiskede han og hviskede: "I mine tidligere dage som alkymist væltede jeg mange uventede sten, så at sige; drevet til at udgrave mange af verdens vidunderlige ukendte. Og alt i alt, mens Kirken forblev uvidende - forblev mit arbejde hemmeligt for nysgerrige øjne." Han klukkede tørt.

"Hvorfor gemte du dit arbejde?" spurgte Lazarus.

I et melodramatisk udtryk for skuffelse fnøs Medici og tabte sin nu livløse armene ved siden af ham. "Det er sådan landsbyfolk har det - især dem, der bliver ramt af selv den mindste nat, eller ser deres egne skygger som efterslæbende dæmoner og djævl, der i hemmelighed forfølger for at stjæle deres sjæle. Jeg boede engang i en by, der var fyldt med sådant kirkeinspireret, fælles vrøvl. Og som en alkymist for dagen, der søgte *de gamles eliksir* og dens kur mod dødens lidelse, krævede selv de mindste detaljer i mine studier den yderste hemmelighedskræmmeri."

"Alligevel er det godt at helbrede lidelser; så hvorfor hemmeligholde?"

„Hvorfor – spørger du?“ spurgte Medici og friste tilsyneladende i vantro. „For at jeg ikke vækker mistanke i byen, vækker frygt i lokalsamfundet og ender med at stå foran kirkerådet og forsvare mig mod beskyldninger om kætteri og hekseri. Derefter ville jeg blive ført til markedspladsen, døbt i tjære, sat i brand og tjene som et eksemplarisk eksempel på byens strålende og kronende kirkefakkel.“

Lazarus kneb øjnene sammen og så de grafiske billeder, der vaklede i hans sind.

Medici rømmede sig. "Lazarus, jeg ved ikke, om du er klar over det; men Kirken brænder faktisk folk levende for langt mindre forbrydelser end at praktisere alkymi, fysiognomi eller en lignende disciplin, uden en ordentligt udpeget tilsynsførende for Kirken."

„Jeg kan huske at have nævnt sådanne afbrændinger,“ indrømmede Lazarus, mens han nu overvejede katakombefangens formodede skæbne. „At blive brændt ned til knoglerne.“

„Til aske og støv, ja,“ bekræftede Medici med et strejf af afsky. „De brændes for at holde den underdanige tåbe under paveligt styre.“ Han rystede på hovedet. „I året før jeg begav mig ud på min sidste rejse til udlandet, lyste byens torv klart op ved hver nymåne – klart af de brændende lig af rådets anklagede. Og de rituelle afbrændinger blev så rutinemæssigt iscenesat, at byens borgere begyndte at gemme sig i deres

hjem og i hemmelighed fordømme Kirken. Jeg var enig med dem, og selvom jeg ikke var så lidenskabelig som de fleste, tillod jeg mine gæster åbenhed til at udtrykke deres forargelse over massehenrettelserne . Det var først, da en særlig hændelse indtraf, der gjorde selv de mest indflydelsesrige byboere rasende. Jeg var frygtelig vred, og min Sophia var i tårer – ligesom mange af os, der kendte den anklagede dreng. Drengen led frygteligt under Kirkerådets hænder .”

"Hvad gjorde drengen?" spurgte Lazarus.

„Intet væsentligt, som vi var klar over,“ svarede Medici defensivt. „Jeg burde sige, at drengen opførte sig lidt anderledes end sine jævnaldrende; og måske var hans udseende lige så mærkeligt. Han var ret aktiv og rastløs; hans tanker vandrede, og han talte ofte så bredt og i en sådan hast, at hans oprindelige intentioner ofte var undsluppet ham, selv før han var i stand til at fuldføre sine ord. Jeg troede dog oprigtigt, at han havde flere forsonende egenskaber ved sig end de fleste drilske drenge fra hans samme elleve år. Hans navn var Stephan, og gennem Sophia blev jeg ret glad for både ham og hans lige så betagende mor, Magdalena.“ Medici trådte hen mod kanten af skibet og stak hænderne i lommerne. Han studerede de nøgne klipper på kystøen.

Medici fortsatte med ryggen til Lazarus; "Stephans forældre var gode, gudfrygtige og pligtopfyldende mennesker. De var en retskaffen adel, før de mistede en række af betydelige investeringer og faldt ind i en mere – hvordan skal jeg sige det – måske en mere forsigtig livsstil." Medici trak på skuldrene. "Nå, de var ikke reduceret til blot fattiglemmer, bemærk; selvom mange af deres tidligere, ædle bekendte blev mere og mere bekvemt mere utilgængelige. Ikke desto mindre forblev vores døre åbne for dem, da Sophia og Magdalena var vokset til at blive som søstre gennem årene. Rige, fattige eller ej; selv Gud og Djævelen, der arbejdede som én, kunne ikke have adskilt dem med endnu mere plads end der kunne være mellem en knap og dens tråd. Desuden, hvad var rigdom for Magdalena, når Sophia ofte bar min pung til byens butikker for en fælles omgang overdådig forbrug? Sophia var ivrig efter at behage hende; alligevel var jeg ligeglad med min pung over den. Trods alt krævede mine discipliner det meste

af mine dage, hvilket gav Sophia rigelig og ledig tid til sig selv. Og uden at mit arbejde blev påvirket negativt, gav Magdalena og Stephan Sophia en rig opmærksomhed, som jeg ikke umiddelbart havde råd til at bruge på hende. Således tjente det alt i alt alle."

Spørgelset vendte sig og henvendte sig til Lazarus. "Under alle omstændigheder havde Stephan mange af sin mors træk, bortset fra hendes fjerne, *nordlandske* accent. Hans hår var af den lyseste nuance , jeg nogensinde havde set - det var næsten hvidt. Og hans hud var så meget mere bleg end,

selv Sophias lyse teint, at den dybe glans fra hans blå øjne syntes at kaste en uhyggelig stråle, som azurblå krystaller, placeret foran en flamme. Det var meget ligesom det samme uhyggelige blik som dit, Lazarus. Ikke desto mindre var der meget mere ved ham end blot et overfladisk udseende.”

"Stephan var bemærkelsesværdigt klog og snu i sine unge år. Alligevel følte jeg, i dybeste forstand – måske endda i sin sjæl – at selve hans eksistens bar en frygtelig forbandelse og en guddommelig betydning i det samme. Sandelig, jeg kunne kun være vidne til hans gerninger et øjeblik og blive fuldstændig foruroliget og ærefrygtig; da drengen udviste en foruroligende og usædvanlig orienteringssans, især i øjeblikke, hvor de fleste mennesker kunne miste al balance. Selv med hans ubestridelige evne - som jeg med sikkerhed kan bevidne ved at have været en streng og disciplineret udøver af fornuft og refleksion - foruroligede hans fortsatte demonstration af den mig altid. Og ved de talrige lejligheder, hvor Stephan udviste sin mærkelige gave, fornemmede jeg det samme: følelsen af at være ligeligt splittet og splittet mellem to modsatrettede dele af mig, der forblev standhaftigt i uforsonlige strid med den anden. Alligevel dvælede den splittede følelse aldrig, da mine tanker syntes at falde til ro i et nyskabt rum af lige stor afstand mellem mine modsatte og stridende ender." Medici lagde sin hånd på hans pande, måske for at tjekke den for tegn på feber. Han ledte efter stjernerne, mens han bekendte; "Og i det tilsyneladende døde rum af nyfunden stilhed, bortset fra de modstridende skrig fra fornuft og følelse, virkede det som om jeg trygt kunne være vidne til Stephans gerninger på afstand; og i undren se på, mens drengen arbejdede mine stadigt svigtende sanser ind i en imødekommende, men generende tilstand af sanseløshed." Han sænkede hånden og så tomt på Lazarus, før han rystede på hovedet. "Hvad gjorde Stefanus?" spurgte Lazarus.

"Nå," sagde Medici, mens han trak vejret og udtrykte tilsyneladende bekymring, "Stephan havde tendens til at opleve pludselige episoder – eller anfald – hvor han ikke var helt bevidst om sig selv. Hans anfald var ofte langvarige og måske forstyrrende for en intetanende tilskuer, da han ville snurre rundt på plads med armene spredt ud og stirre direkte opad. Ingen højlydte råb, håndklapper eller direkte berøring stjal hans opmærksomhed. Man kunne hvile sin hånd over drengens opadvendte ansigt, og han ville snurre rundt under det; men hvis man bevægede sig for at blokere hans arm eller hindre hans snurren, ville Stephan blive rasende, indtil han kunne fortsætte med at snurre rundt. Sandelig, i disse øjeblikke ..." var fuldstændig uvidende om alle hændelser omkring ham og huskede absolut ingenting bagefter. Det var, som om et usynligt slør havde lagt sig over ham og fuldstændigt adskilt hans sanser fra verden. Og i denne mærkelige og tilsyneladende adskilte tilstand af sig selv, ville blot *dreje – og dreje – og dreje*. Jeg må indrømme, at selv for et øjeblik, den blotte

Synet af hans spinning fik mine tanker til at svømme – jeg følte, at jeg var på nippet til at miste fodfæste, selv når jeg ikke stod op. Magdalena og Sophia havde dog for længst vænnet sig til drengens hyppige spindeperioder og lod som om, de ikke bemærkede det." Medici rystede på fingeren mod Lazarus. "Og jeg tør måske antage, at hvis drengen klatrede op på deres hoveder for at spinde, og jeg gav bare den mindste antydning eller besked om en '*Spinnende Stephan*' midt iblandt dem, så ville jeg helt sikkert trække dobbelt så meget vrede for at have gjort dem opmærksomme på det. De konspirerede altid imod mig på den måde – de to."

Lazarus vendte sig væk med et tævset smil og pustede et strejf af humor ud af sin næse.

„Skulle du grine?“ spurgte Medici med en arrogant opførsel, før han fortsatte; „Alligevel kunne jeg ikke let afvise det eller lade som om, det var henvist til noget, især med så mange dyrebare kar og piedestaler, der lå inden for en snurrende arms rækkevidde – og med rækker af fine artefakter, der beklædte hver væg i herregårdens sal; jeg kunne ikke vende det blinde øje til.“

Medici krydsede armene, nikkede og lænede sig tættere på Lazarus, som om han delte en hemmelighed. "Ikke desto mindre var der øjeblikke, hvor Stephan fik sine anfald, og kvinderne var andre steder, så kun mig og drengen var sammen." Han lagde hagen på skrå for at antyde kommende og hemmelige detaljer, som han delte; "Ved en særlig lejlighed faldt Stephan i en fortryllelse, hvor han begyndte at dreje rundt direkte under en indgang, hvor hans udbredte arme gentagne gange kun passerede en stensøjle i den mindste grad. Da jeg opdagede det, placerede jeg et lysbord og en stol ved siden af drengen og den faste søjle; og i et godt lys studerede jeg det lille mellemrum mellem hans passerende fingre og den nærliggende sten. Han *snurrede rundt – og snurrede rundt – og snurrede rundt*; og jeg vendte aldrig mit blik fra det lille mellemrum, han skabte med hver rotation. Jeg ledte efter det mindste mål af skiftende mellemrum, hvor hans passerende fingre kunne tende mod eller væk fra den faste søjle; men i hver eneste passage af hans fingre var der absolut ingen mærkbar afvigelse fra dette mellemrum. I det længste snurrede Stephan perfekt rundt på plads. Det var, så bemærkelsesværdigt som det var, foruroligende." Efter en flygtig pause trak Medici på skuldrene og indrømmede: "Jeg var lidt opslugt – af vin – måske let beruset, da kvinderne vendte tilbage for at opdage min fortsatte undersøgelse af Stephans bevægelser." Spørgselset kiggede ned og gned siden af sit ansigt i sørgmodig erindring, mens han fortsatte: "Kvinderne jagede mig ud af herregården; kastede min stol og vinflaske ud; og bad mig gå og måle mellemrummene mellem træerne."

Lazarus klukkede, samlede sig halvt og spurgte: "Hvad gjorde kirken ved Stefanus for hans anfald?"

"Åh, det var ikke på grund af Stephans anfald – da Stephan snurrede rundt, forblev han tavs."

Church blev mistænksom over for Stephan, da han åbnede munden – drengen havde virkelig en tunge. Han lignede sin mor meget i den henseende. Jeg mener ikke, at han talte respektløst eller med en grov tunge. Tværtimod var han ret ærbødig og veltalende, endda for at vise elskværdighed i sine mest ubarmhjertige bemærkninger. Problemet med Stephan var dette: Hvis en idé begyndte at strejfe hans sind, talte han om den, selv før den nye idé havde slået sig helt i ham. Lejlighedsvis måtte han holde sin tunge tilbage, indtil tanken indhentede hans alt for fristende ønske om at udtrykke den. Sandelig syntes han ude af stand til at reflektere over en tanke længe nok til at vurdere dens værdighed eller passendehed, før han delte den højt. Således, hvis en idé dannede sig i hans sind, dannede den sig ligeledes i sindene hos dem i hans umiddelbare selskab, gennem hans rasende tunge – uden undtagelse sagde han sin mening på bekostning af alt andet.

Denne særlige detalje om Stephan irriterede mig meget – endda mere end hans spindeanfald – især når han åbent talte med en nær og hyppig ven af ham ved navn 'Victor'. "Medicci lagde hænderne i siden, kneb læberne sammen og nikkede. "Og ligesom Stephans spindeanfald lod Sophia og Magdalena som om, de ikke hørte drengens åbenlyse og vedvarende samtaler med sin ven. Jeg spillede min rolle, ikke at lytte. Det var alligevel en virkelig skræmmende opgave for mig at bide min tunge, når kvinderne ansporede Stephan til personlige og detaljerede samtaler med hans ven og opførte sig, som om Victor var en del af vores samme familie. Øjeblikkeligt hviskede kvinderne til Stephan, at han skulle spørge Victor, om han ville ledsage dem på en spadseretur i herregårdens grund; eller deltage i en tur i karet til byen; eller endda spise med os på selve stedet enden af mit samme bord."

Lazarus rystede på hovedet i udtrykt forvirring. "Hvorfor irriterede Victors tilstedeværelse dig så meget?"

Medicci løftede panden og sagde ligeud: "Victor har aldrig eksisteret."

"Alligevel påstod du, at Victor var Stephans ven, ikke sandt?"

"Jeg sagde, at Stephan havde en nærmeste ven ved navn Victor – blot var hans ven ikke ægte. Desuden tillod Stephan sig ingen andre venner end denne 'Victor',"

som han udtænkte, fuldstændig ud fra sit sinds forestillinger."

"Og kirken kom for at høre om Stefanus' udtænkte ven?" spurgte Lazarus.

"Ja, næsten med det samme," bekræftede Spøgelset. "Derfor indkaldte kirkerådet Stephan til edsvoren tilståelse og fuld vidneudsagn. Forinden forsøgte jeg at overbevise drengen om at afsværge alt om Victors eksistens; men under høringen besvarede hans rastløse tunge rådets spørgsmål, åbenlyst og uden overvejelse. Til sidst nægtede han at afvise sin foregivne ven. I stedet gjorde han rådets ældste rasende og antydede, at de måske var svage, ved at sige, at 'gamle mænd lid

fra forværrede øjne, svækkede ører, farvende hår og døende hud." Medici rystede på hovedet. "Jeg skulle aldrig have haft den samtale om detaljerne ved aldrig med Stephan. Drengen havde virkelig en ukontrolleret tunge."

"Alligevel fordømte rådet ikke åbent Stephan, før han stod tydeligt foran dem og indledte hviskende samtaler med Victor. Kirken beordrede straks, at han skulle anbringes i streng indespærring til observation; hvorefter de opdagede hans spindeanfald. Kun en dag gik, før rådets ældste indkaldte Magdalena for sig, så hun kunne være vidne til deres fund. Desperat og frygtelig ramt af sorg tryglede Magdalena om mit selskab, og med det enhver indflydelse, som en respektabel bylæge kunne yde. Derfor ledsagede jeg hende til rådets oratorium i håb om at overtale kirken til at frigive Stephan under min særlige pleje; rådet havde dog allerede afsagt en dom over drengens tilstand. I deres formelle dekret erklærede de, at Stephan led af en sjælden lidelse, der krævede en alvorlig ordination af groft anvendte behandlinger, der faldt uden for 'almindelige lægers bemærkelsesværdigt ansete, men begrænsede kapaciteter'."

"Hvad var dommen?"

"Uanset hvilken behandling de måtte ordinere – og mere til," mumlede Medici. "I Stephans tilfælde hævdede de at have opdaget, at han led af at være under fysisk påvirkning. " besiddelse af en Succubus."

"Og hvad er en suc— ja—"

"Det er en kvindelig dæmonånd – som rådet tydeligt beskrev det – der knytter sig til en dødelig mand ved hjælp af åndelig forførelse for at trække hele hans essens til sig. Kirken opdagede, at hun-dæmonen gik under navnet *Lamiamubus* eller en lignende navnebror; og efter omhyggelig præstelig overvejelse kom de til en kortfattet konklusion om, at djævlæanden på en eller anden måde havde trængt ind i Stephans drømme og afsløret sig selv for drengen, blot som 'Victor', før den krænkede hans sjæl."

Lazarus trak på skuldrene. „Victor?“ Han tog en dyb indånding. „Hvordan fandt Kirken ud af Dæmonens sande navn – denne '*Lamia*—'?"

„—*mubus*,“ afsluttede spørgelset navnet. „Koncilet henviste formelt til en bemærkelsesværdig biskops ansete pavelige optegnelse, åbent navngivet som '*En Ormehund*' eller noget i den stil – detaljerne i deres påståede fund undslipper mig stadig, især da jeg oprigtigt tror, at de udtænkte en forhastet forklaring for at overbevise og dæmpe en vred menighed.“

Lazarus kneb øjnene sammen, da et udtryk af mistanke bredte sig i hans ansigt. Han modbeviste Medicis påstand: "Jeg kan ikke huske en '*Ormekanon*'; jeg læste dog..."

af en hellig *kanon*, skrevet af biskoppen af *Worms*. Kunne det have været din tilsigtede reference?"

"*Kannikerne – biskopperne – ormene – jeg* husker ikke kirkemødets præcise ord,"
Medicci indrømmede med et udtryk af foragt, mens han smed løst med fingrene.
"Jeg var trods alt velbevandret i alkymiens kunst og tjente pligttopfyldende som praktiseret læge; alligevel var jeg kun overfladisk bevandret i liturgiske metoder." Han rystede på hovedet og sukkede. "Ikke desto mindre var Stephan en skrøbelig dreng; hans gentagne pisk og åbne sår fik hans blod til at vende sig. Jeg tryglede kirken om at tillade mig at se og behandle Stephan under streng præstelig overvågning; alligevel nægtede rådet al adgang til drengen. I stedet, og imod mit oprigtige råd fortsatte kirkens præster og læger med en ordination af '*hovedolie*' sammen med en streng '*udsugningskur*'."

"Hvad er *hovedolie*?" spurgte Lazarus.

"Det er en prægentlig praksis, hvorved tre udpegede kirkelige agenter nedsænker bagsiden af en besat persons hoved i en skål med indviet olie. Den første agent administrerer olien ved at gnide den over personens øjne, næse og mund, udtrykkeligt for at vaske al opfattelse af onde ånder væk. Den anden agent administrerer mundtligt bønnefulde skrifter under dens påføring for at forhindre nærliggende dæmoner og djævløse i at tilsmudse olien. I samme øjeblik velsigner en tredje udpeget agent personens ånde med en ubrudt strøm af svovlholdig og sublim kalkkrøg og blæser den præcist ind i den besattes ansigtsåbninger. Alt i alt er processen ret langvarig og involveret og kræver tre dage og tre nætter med fortsat ordination."

"Jeg har hørt om det, men hvad er en *udiguleringskur igen*?" spurgte Lazarus.

"Igløer er som flodorme, der tygger sig gennem hud og lever af kropsvæsker. Kirkens læger fastgjorde en saftig bunke af dem på drengens lyske for at trække al hans gift ud. Det var det sidste, vi hørte om Stephans forværede tilstand; og der gik tre dage, før de begravede ham."

Lazarus trak forvirret hovedet tilbage. "Hans sår var ikke på hans ryg? Hvor

slog de ham?"

"De nægtede at sige noget; og vi så aldrig drengens lig eller hans ensomme gravsten – Stephans sidste hvilested blev en svindende gåde for os alle." Spøgelset

trak på skuldrene. "Ikke desto mindre var drengen skrøbelig og ejendommelig på sin egen tilbagetrukne måde; alligevel var aldrig besat, undtagen med et mærkeligt, men sandt, sind og hjerte. Alt i alt gik han til en velbevogtet grav, for evigt loyal over for sin spørgelsesagtige ven. Og jeg formoder, at Stephan nu er sikkert i himlen, ude af sig selv, og måske for evigt mere snurrende og talende med sin ven, Victor."

"Det var mørke tider," erklærede Lazarus med et suk.

"Det var en mørk tid for alle," bekræftede Medici, "især for personer, både tåbelige og vise, som ikke umiddelbart havde råd til at betale tiende til kirken. Og for dem af os, der kunne, og som var lærde, og som vovede at kaste et glimt af lys eller håb i kirkens lange og vidtrækkende skygger, var det i sandhed forfærdelige tider."

"Men med din rigdom kunne du sagtens betale din tiende, ikke sandt?" spurgte Lazarus og antydede, at Medici måske havde lidt mindre end de fleste.

Spørgselset nikkede. "Det er sandt; jeg klarede mig godt, selv med de overdrevent generøse tiende, jeg gav. Kirken var især glad for de velhavende. De krævede lige præcis nok fra de velhavendes kasser til at holde de velhavende på deres plads, og samtidig beskattede de dem hårdt, så de ikke blev mere velhavende, end de var. Kirken tillod kun sig selv, sine finans- og pavelige agenter og sine loyale vasaller af adel at øge deres rigdom. Ikke desto mindre gav jeg velgørende tiende og venlige ord til præsteskabet, før jeg sendte dem afsted, og i stilhed forbandede jeg selve jorden, de gik på."

"I hemmelighed fandt jeg disse selvretfærdige og selvoptaget mænd i Kirken fuldstændig foragtelige. Jeg foragtede dem og sammenlignede dem med en stor strøm af sløve igler, der trak på de materielle ejendele og indsatsen fra alle personer, de kom i kontakt med. Og til gengæld for sådanne materielle gevinster tilbød de blot unyttige autoritetsord, kostbar syndsforladelse og falske løfter om himlen. Sandelig forventede de reel og håndgribelig ejendom til gengæld for blot at udtale vrøvl i form af ..." af religiøs og politisk retorik. Og uanset om deres konfiskationer bestod af et par harer og plukkede grøntsager fra en bonde og hans kone, eller en pung med guld og adskillige heste fra en herre og hans frue, anså disse mænd deres ord, bønner og løfter – deres vrøvl – for at være lige så værdifulde som enhver afgift, af et hvilket som helst beløb, der blev pålagt nogen person. Når alt kommer til alt, var løftet om evigt liv i deres øjne lige så værdifuldt for en fattigmand som for en konge. Og selvom forestillingen om udødelighed et øjeblik kunne stille en sulten maves sult eller endda løsne snørene i den strammeste pung, er den bitre sandhed denne: man kan ikke fylde sin mave med ord, før man rider til byen for at bede, i håb om at bruge et løfte. Selv kirkens sløve, udygtige og vrøvlende mænd vidste dette; og det var netop derfor, de krævede af alle, hvad end de nægtede at sørge for sig selv: jagtet vildt, høstede grøntsager, velopdrættede heste, familietjente formuer og sved og arbejde fra alle smede i alle fag. Og al den rigdom, de akkumulerede fra bestræbelser fra både fattige og rige, krævede de livslang tiende, de skyldte Kirken, som skyldige betalinger."

"Tiende?" spurgte Medici vantrø, inden han orkestrerede et nyt ræsonnement. "At blive sat til side for Gud? Troede disse mænd i kirken, at de var Gud?" Spøgelset strøg kort sin hage i en melodramatisk demonstration af eftertænkksomhed. Så klukkede han og tjekkede sine udregninger højt. "Hvis jeg husker rigtigt, lider Gud ikke af sultens veer, og han går heller ikke frem og tilbage på en hest; han går heller ikke ind til byen for at foretage umådeholdne indkøb." Medicis humør formørkedes, og han så direkte på Lazarus. "Nej, disse tiender blev sat til side til den iglelignende og overdådige livsstil for kirkens præster og dets nære selskab. Og for mit eget vedkommende overvejede jeg præsterne, i massevis, som intet andet end fælleshuler for disciplinerede tyve, var fast besluttet på at konfiskere alle gudfrygtige folks rigdomme. De handlede på stort set samme måde, som en trættende og invaliderende sygdom ville – de opførte sig præcis som en spredende og uhæmmet infektion. Deres metode var ikke ukendt for mig, hvilket jeg kan bevidne, selv i gradvise intervaller. For det første ville præsteskrabet forurene almindelige menneskers sind med dens korrupsion af almindelige sind, sår unødvendige frø af mistanke, frygt og selvtillid. For det andet ville præsteskrabet støt korrumpere de berørte folk ved regelmæssigt at administrere dem med det udtrykkelige formål at erstatte alle deres tidligere følelser af fortjeneste og dyd med svækkende følelser af uværdighed og skyld. Til sidst, når folket var på deres svageste, og endelig troede, at de var den eneste årsag og virkning for enhver modbydelig og skamfuld begivenhed i verden, ville præsteskrabet gøre sit forsøg på at fortære dem, næsten til døden - dog ikke helt så - da det stolede på, og støt trak på, deres fortsatte materielle værdi. Og endelig ville præsteskrabet bruge denne nyfundne værdi til at forurene endnu flere masser af tidligere tilfredse og intetanende folkeslag for at fremme sine jordiske gevinster. Faktisk var denne metode med masse- og gentagen smitte i høj grad designet til at sprede sig som en pest af kollektiv trældom - alt sammen for at samle mere rigdom til den verdslige kirke i form af udødelig tiende."

"Tiende, til Gud?" spurgte Medici igen, lænet op ad en fritstående del af balustraden, mens han vendte blikket ud mod havet. "Kirken kendte ingen beskedenhed eller empati i deres uudslukkelige begær efter at plyndre enhver verdslig ejendel - fra konfiskationen af en bondes sølle grøntsagskurv til beslaglæggelsen af hver tredje hest i dens provinser; deres uhyrlige appetit blev aldrig tilfredsstillet. Og jeg kan forsikre dig om, at Kirken aldrig gav bøndernes grøntsager til de sultne eller trængende; og de ofrede dem bestemt ikke til Gud som et brændoffer. Jeg skal fortælle dig præcis, hvad de gjorde med dem - de tog dem selv. Overvægtige præster, biskopper og tiendeopkrævere spiste dem, kun for at tømme trugene på deres egne fedede svin med, hvad end der var madportioner tilbage i længere tid end et enkelt måltid; og lod bønderne trøste deres grædende og sultende børn, der led endnu en aften med skåle kogt græs n

et strejf af urter.”

Medicci vendte sig mod Lazarus og nikkede. "Jeg har set det med mine egne øjne, siger jeg dig; jeg kendte den fede præst og hans svinegård, og de uheldige bønder også." Medicci smilede skævt. "I hemmelighed gav jeg den sultne familie tre geder, to legetøj til de to børn, en generøs pung med mønter, og jeg holdt dem ved deres ord om, at de aldrig skulle bekende det – især ikke over for Kirken. Jeg ønskede trods alt ikke, at en eneste smule ben, sene eller hår fra de tre geder skulle falde i svinekrybben, kun for at fodre den overvægtige præst, hans medarbejdere og flere fedede svin. Og bønderne var yderst taknemmelige, vel vidende at jeg havde risikeret konfiskation af hele min formue for at have foretaget en donation uden for præsteskabets skatkammer. Familien holdt deres ord og tilstod intet i sagen; og de kogte aldrig græs igen. Kort efter blev familiens far en af mine kære og betroede tjenere; og til sidst en af dem, der bar mine jordiske rester til deres sidste hvilested." Medicci sukkede og smilede. "Vi kunne bestemt ikke have forsørget hver eneste bonde i provinsen; alligevel fandt Sophia og jeg en dyb trøst i vores hjerter ved at have været i stand til at tilbyde et glimt af håb til mindst én familie i nød."

Lazarus smilede. "Jeg er sikker på, at de var evigt taknemmelige for din venlighed. Og jeg tror, at jeg måske ved, om bare på den mindste måde, hvordan du må have haft det. Jeg gjorde engang noget lignende."

„Nå?“ Medicci trak hagen tilbage. „Fortæl mig det endelig, hvis du må.“

Lazarus undertrykte en latter. Udtryk af beskedenhed og forlegenhed spredte sig over hans ansigt, da han indrømmede: "Sandelig, den var ikke så dristig eller varig som din venlighed." Han trak på skuldrene. "Ikke desto mindre, da jeg engang boede i klosterkatakomberne, bragte jeg en portion af min mad til en sulten fange; selvom min far havde beordret mig til at spise al min mad og forbudt mig at gå i nærheden af fængselscellerne. Det foruroligede mig at trodse sådanne ordrer; dog slog tanken mig endnu mere: at jeg kunne spise al min mad og lade en anden være helt uden, især når der var nok mel at dele. Og mens jeg spiste aftensmad, vidste jeg, at hvis jeg spiste al min mad – og ikke delte noget af den med en sulten sjæl – så ville jeg føle mig mere tom bagefter, end hvis jeg blot havde lugtet maden og aldrig taget den første bid af den. Jeg kunne ikke benægte denne tanke mere, end jeg kunne acceptere min pligt til at adlyde de ordrer, jeg fik; så jeg frasagde mig mine pligter og hjalp fangen i hemmelighed – endda med at forsøge at befri ham fra hans fangenskab." "Og fik du ham frigjort?"

"Han nægtede, for han regnede sig allerede fri."

"Som man siger: 'Gode venner kommer fra sultne, mætte mænd'. Jeg er sikker på, at han var

dybt taknemmelig for din uselviske indsats, Lazarus.”

„Det tror jeg, han var,“ sagde Lazarus strålende. „Og bagefter, selvom jeg ikke havde adlydt mine pligter, følte jeg mig mere mæt, end hvis jeg måske havde spist tre geder hele.“
Medicci lo. "Sandelig. Det var præcis den følelse, jeg kendte. Hvem var han, denne fange?"

Lazarus' smil forsvandt. Han sænkede blikket. "Jeg kendte aldrig hans navn. Alligevel sagde han, at jeg bedst kunne huske ham som '*Fattig mand i Kristus*'."

Mediccis munterhed forsvandt, da han kommenterede: "Jeg formoder, at der var mange sådanne ydmyge og hengivne folkeslag, for længst døde og glemte, som kunne huskes og æres med en så passende titel med vag og glørværdig udmærkelse."
Velsignet være for evigt denne mand, som I husker som sådan, Lazarus. Det er en titel, som enhver pave kunne misunde; alligevel kommer den med en almindelig kåbe, som ingen ville vove at iføre sig."
"Ja," bekræftede Lazarus, "det er passende; og jeg vil huske ham på den måde."

"Pasende nok," bemærkede Medicci, før han stak en finger op i luften for at erklære:

"Og ved lignende granskning, passende anvendt, er dette udtryk lige så passende: Selv når Kirken er fyldt med et overflødhedshorn af fedme, overdådighed og særheder, skal du aldrig høre en mand af Kirken åbent prale af det ved at kalde sig selv 'Kirkens velhavende mand'." Når alt kommer til alt, hvis han virkelig trak sin rigdom fra dens pavelige pung, ville han aldrig åbent indrømme det af frygt for at miste sin livskilde af overdådighed. Og hvis han var en mand af Kirken, som ærligt talt ikke erhvervede sin rigdom fra dens skatkammer, ville Kirken kræve af ham al regnskab for hans fortsatte succes i form af yderligere tiende. Således er der mange sådanne velhavende og fromme mænd i Kirken, levende og raske, og som sandfærdigt kunne bære en så definerende og pompøs titel; alligevel ville ingen ærligt og åbent gøre det. Ved du hvorfor, Lazarus? Ja.
Fra mit personlige perspektiv ligner Kirken ikke meget mere end en forgyldt og glorificeret bunke maddiker, der lever af forfaldet fra en langsomt kvælende menneskehed; alt imens den egenhændigt holder intetanende folkeslag tæt på døden med sine gentagne udskillelser af from gift.

Lazarus irettesatte ham. "Dine respektløse bemærkninger har plaget mig meget i et stykke tid." Du bør afstå fra at tale så hårdt imod Kirken og dens Guds tjenere. Jeg ønsker ikke at høre om det længere."

Mediccis pludselige forbløffelse brød sammen i latter. Han åbnede armene i en tydelig demonstration af selvfremstilling. "Skal jeg stilles for kirkemødet, når de forbliver døve og blinde for min blotte tilstedeværelse? Skal præsteskabet finde mig skyldig i kætteri eller hekseri og konfiskere mine verdslige ejendele, når jeg ikke ejer så meget som en flig af kød til mig selv? Skal jeg lide en anden død, ved

ild? Er sådan noget overhovedet muligt, at de døde burde frygte døden? Skal jeg finde Helvede på grund af hårde ord?" Medici sænkede armene. "Jeg har prøvet – forgæves."

"Du fremstiller dig selv som en bitter sjæl," bemærkede Lazarus ligeud. "Hvordan fik du adgang til Himlen, når dit hjerte—"

„Gud ved,“ afbrød Medici og sukede, „jeg bærer en byrde af bitterhed mod Kirken. Og med god grund, da Herren Gud selv ikke kræver nogen af delene en *Kristi stedfortræder*, ej heller en hær af præster, ej heller et ophøjet og hvælvet marmortempel, for at have fællesskab med Hans hjord. Lige siden Adam og Evas og deres børns dage har Herren talt direkte til dem gennem deres egne hjerter. Og han hører os selv nu i vores private bønner til Ham. Hvor er der en plads eller rolle for Kirken i det? Der er intet, siger jeg, undtagen i omdirigeringen og fordærvelsen af kommunikationen med det Guddommelige.”

Stønnen fra stressede og udvidende træplanker gav genlyd i fartøjet; og en ramt flok måger, der hvilede på dækket, fløj op mod himlen mod kysten. Medici trådte frem og henvendte sig til Lazarus lidt mere personligt. "Jeg vil gerne gøre dig bekendt med , Lazarus, at jeg ikke foragter min Herre Gud, blot fordi jeg sætter spørgsmålstejn ved Kirken." De to skal aldrig blive ét. De hører ikke naturligt sammen. Der var intet tempel i Edens Have – blot et fristelsens træ. Vor Fader, som bor i Himlen, og Hans Hellighed, som kalder sig *Kirkens Fader*, er lige så adskilte som solen og månen. Deres forskellige billeder blev kombineret til en enkelt opdigtet tilbedelsespraksis af disse korrupte, opportunistiske og forfængelige mænd, der søgte magt og kontrol over andres ressourcer. Jeg har set deres hemmeligheder med mit eget øje. Gennem tidligere social status, rang og privilegier har jeg gned skuldre med de mest onde og intrigante af dem. Mine generøse og fortsatte bidrag til Kirken holdt disse pompøse, hykleriske og parasitære mænd på afstand – og især væk fra mine mere *tvivlsomme* alkymistiske værker. Jeg har måske ikke læst Skriften, men alligevel har jeg religiøst siddet i kirkeprædikener med min kære Sophia, længe nok til at huske prædikenen af Skriften. Og en erindring, der står tydeligt i min hukommelse, er netop denne befaling: '*Du må ikke misbruge Herren din Guds navn.*' Nu spørger jeg dig om dette, Lazarus. Hvis en mand er forfængelig nok til at insistere på at blive kaldt Hans Hellighed og hævde, at han er Kristi højeste repræsentant, og at *kun* gennem hans kirke kan andre finde den rette bod, syndsforladelse og en genforening med Herren – er han ikke forkert på grund af det?" Medici trådte tættere på Lazarus og spurgte anderledes: "Hvis forfængelige og fromme mænd tager det på sig at tale i Herrens navn, gør de så ikke på grund af en sådan forfængelighed?" "Ligeså skal du misbruge Herren din Guds navn? Er det ikke tydeligt nok?"

Lazarus svarede, rystede på hovedet og vendte sig væk. "Måske fordrejer du betydningen i dens oprindelige hensigt."

Stadig flere planker knirkede i skibets skrog.

Medicci fortsatte sit budskab: "Herren kender mit hjerte, Lazarus, hvilket netop er grunden til, at jeg fik Himlen. Og Herren kender ligeledes de ondes hjerter, som måske gennem indgriben planlægger at komme mellem Gud og mennesker, mens de hævder at være den eneste vej til Himlen - en vej, der kun er tjent gennem tiende, blod, sved og lidelse. Disse mænd er monstre, og de ville ivrigt og med sikkerhed drikke dine børns spildte blod for at tilfredsstille deres umættelige tørst efter magt og kontrol med en umættelig og uhyrlig forfængelighed. Det har altid været sådan, og det vil for evigt være - det er dens natur - at ondskab forbliver ond, mens den kalder sig selv ..." 'godt'. Sandelig, ligesom Ondskaben på det mest heftige vis proklamerer at være den eneste vej til frelse."

Medicci fik øje på den voksende irritation i Lazarus' øje og filtrerede brat hans *farverige* meninger – han forfinede yderligere sit foredrag og blandede videnskabelig observation og undersøgelsesmetodologi med religiøs overbevisning og tidligere praksis for at formulere sine egne logiske deduktioner. "Så vidt jeg husker, var det hverken en byrde, jeg lagde på mine egne skuldre, eller en, jeg let kunne kassere af egen fri vilje uden at miste den onde sandhed af syne. Og sandelig fandt jeg det fuldstændig forfærdeligt, at Kirken opførte sig på en præcis måde, der er strengt forbudt i Den Hellige Skrift. I sine tvetydige handlinger havde Kirken altid befalet, at ingen skulle arve, begære eller værdsætte noget på jorden, undtagen chancen for en plads i Himlen, ligesom Kirken begærede og arvede al slags jordisk rigdom i form af indsamlede tiender, som den gavmildt fordelte blandt sit store gejstlige af pavelige agenter. Som en lærd mand med disciplin og strenge studier kunne jeg ikke let undlade at adlyde mine egne pligter og omhyggelige observationsmetoder og samtidig ignorere de negative virkninger af den praktiserende kirke. Jeg ville heller ikke vende det blinde øje til de mange årsager til frygt, fattigdom, lidelse og død, som fandt sted i overflod under dens hensynsløse styre. Jeg kunne ikke – jeg ville ikke. Og derfor, som du med rette har fornemmet i mig, er bitterhed et kors, som jeg altid vil bære."

Skibet krængede brat og sænkede sig til en stejlere vinkel, mens skrogplankerne splintredes og sprang mellem kyststenene og tyngdekraften af dets skiftende vægt, så Lazarus styrkede sig og sendte løftede øjenbryn mod Spøgelset. Skibet stabiliserede sig, da en ny stilhed lagde sig. Medicci foldede armene over brystet og fortsatte, som om skibet aldrig havde flyttet sig. "Som endnu et fint eksempel på pavelig praksis, hvor Kirken berøver de fattige for sin egen vindings skyld; jeg så engang en forgyldt præstevogn på torvet, udstyret . . ."

med seks stærke heste og en alt for buttet kusk. Vognen stod ubevægelig foran en skomagerbutik, hvis interiør fyldt var med fint fremstillede sko. I starten tænkte jeg ikke meget over øjeblikket; og jeg kunne have fortsat min vej, hvis ikke en af hestens særlige markeringer havde fanget mit øje. Nysgerrigheden tog overhånd; så jeg krydsede vejen for bedre at kunne inspicere dyret, og da jeg stadig var usikker på dets identitet, kaldte jeg på det. Hesten spidsede ører og fik øje på mig. En fin og blid en af slagsen var han. Han hed Barlow – Magdalena var med til at navngive ham, da han kun var et føl. Barlow plejede regelmæssigt at pleje haverne for en bondefamilie, der boede på Stephans forældres tidligere jord. Ikke desto mindre forventede jeg ikke, at Barlow ville kæmpe så inderligt mod hans begrænsninger, endda skræmme de andre heste og sende kusken ud i et raserianfald. Kusken piskede mod mig og skreg højt, så selv paven i Rom kunne høre det. Så slog han dyret, indtil dets mund hang af skum." Medici sukkede. "Siden den morgen har jeg altid fortrudt mit, at jeg råbte på Barlow, som jeg gjorde. Jeg forvekslede bestemt kun dyret med måske spredte erindringer om mere behagelige og ungdommelige år, siden de var døde og borte." Spøgelset nikkede. "Sandelig, meget godhed gik tabt i skyggerne af de barske dage, hvor det syntes, at selv lastedyrene var som ynkelige skaller af deres tidligere jeg."

"Alligevel er der stadig meget godhed i verden; og dagene forbliver aldrig mørke." Lazarus bemærkede: "Dette fremgår tydeligt af Skriften. Har De ikke læst sådanne vers, herre?"

Medici trak slapt på skuldrene og krølede et svagt grin i mundvigen. "Jeg havde til hensigt at gøre det – når jeg fandt tid. Desværre løb jeg tør for tid – når jeg døde." Han løftede øjenbrynet og indrømmede: "Jeg havde faktisk et eksemplar af skrifterne i mit bibliotek på det tidspunkt. Det var gået i arv til mig gennem Medici-familien. Det var ret stort, gammelt og tungt, med udsmykkede syninger og stramme sømme på bindene. Bladene var fyldt med farverige malede billeder og inskriptioner. Jeg fik at vide, at det var et af kun tre, der var skabt af *nordiske* benediktinermunke i den italienske region Umbrien. Jeg samlede det at have været den ældste bog i min families bibliotek, som var ret omfattende på det tidspunkt."

Lazarus kastede et bekymret blik på gulvplankerne, før han spurgte Medici: "Og med sådan en smuk bog, kan du slet ikke huske et eneste vers fra den?"

„Jeg fandt aldrig et ledigt øjeblik.“ Hans opførsel ændrede sig pludselig med et smil. „Alligevel tjente den et værdifuldt formål, selvom den aldrig blev åbnet; simpelthen på grund af sin plads på hylden.“

"Dens sted?"

"Sandelig. Det var den første bog på hylden, placeret yderst til venstre og præcis tæt på, og på niveau med, en kort, hissig, nidkær italiensk kvindes syn nær indgangen til"

mit studie.”

"Sofia?"

"Nej. Hendes adoptivmor – hendes blodtante. Og den gamle familiebog var det første, hun religiøst lagde mærke til, og hun kommenterede den hver gang, hun gik forbi." Den omhyggeligt placerede og uåbnede bog drænedes selve ilden fra hendes øjne *hver gang* gang, før hun satte sin fod ind på mit arbejdsværelse. Hun var en retfærdig løve, når hun nærmede sig, og et tolerant lam, når hun afgik." Medicci klukkede. "Med tiden gjorde skrifterne godt for at beskytte mig mod min svigermors svovl-fanatisme.

"Hun beundrede bogen meget, ser det ud til."

"Meget sandt. Det var meget ældre end hendes families skrifter."

"Alligevel bad hun dig aldrig om at se indad – at se dens ord, billeder og sider?"

"Ingen."

"Har hun nogensinde spurgt, om *du* har læst fra bogen?"

"Aldrig i forbifarten."

"Hun forstod simpelthen, at du læste fra den, fordi den stod *der*?"

"Ja," lykkedes Medicci at frembringe mellem et fnis.

Lazarus reflekterede forvirret, før han foreslog: "Det ser ud til, at hun havde *mere* brug for at få skrifterne lukket og efterladt, end du havde brug for at få dem flyttet og brugt."

De brød begge ud i latter.

"Min mor var selvfølgelig ikke så let overbevist," understregede Spøgelset. "De to var som nat og dag. Da hendes gæster vovede sig forbi arbejdsværelset og fik øje på den gamle tome, ville de altid spørge om det. Hvortil min mor trofast ville svare: "Den særlige binding tilhører ingen anden end *Tvivlende Thomas* selv."

"Fra apostlen, Thomas?"

"Det samme. Og når hun var bekymret for mig, kaldte hun mig altid ved det navn, især i mine mere dristige dage som ung og stædig dreng. Hun kaldte mig så ofte, at hendes gæster fejlagtigt omtalte mig som Mester *Thomas* i stedet for Mester Gregory. Det var ret foruroligende til tider – og sådan var det også." Spøgelset sukkede og stirrede ingen steder hen, mens hun reflekterede over intime erindringer fra århundreder, der var gået.

Han gik lidt frem og tilbage, reflekterede lidt mere og fortsatte endelig: "Som tidligere klostervæsen med adgang til et helt klostrescriptorium må jeg indrømme, at du bestemt er mere bevandret i bibelske veje end mig; jeg taler dog kun om Kirken på måder, der passer til dens begivenheder i historien. Jeg lyver ikke for dig i den henseende. Og heller ikke Kirkens mange bekendte veje og de forskellige historiske optegnelser vidner falsk imod sig selv - alle beretninger og optegnelser deler de samme sandheder. Således, ligesom

Du kender Skriften indgående, jeg er lige så lærd i historie, og især i krigskunst, og i de mange begivenheder, der formede Kirken."

"Ligesom din uomtvistelige historiske beretning om 'glorificerede maddikehøje' – var det også en del af din lærde kirkehistorie, Medici?"

Spøgelset kæmpede mod de evigt forvrængede udtryk af munterhed, før det samlede sig. "Nå, ikke helt. Men for at skabe en appellerende samtale, om et ellers håbløst tørt stof som Kirken, tilføjer sådanne udtryk jo en farvetone, ikke sandt?"

Lazarus rullede med øjnene. "Du udtrykte kun sorthed. Er *sort* en skygge?" Medici klukkede og opgav delvist sin frihed til at udtrykke sig uhæmmet. "Jamen, måske var jeg lidt grænseløs med min tunge; tilgiv mig venligst. Jeg skal nok sørge for det." intet yderligere forsøg på at formidle Skriften, da jeg ikke er lige så bevandret i den som dig. Alligevel må jeg have lov til at give udtryk for mine synspunkter på Kirken ud fra en rent historisk opfattelse, selvom du måske i starten er imod nogle dele af dem."

Lazarus trak på skuldrene og indvilligede betinget: "Så længe din foragt for Kirken ikke er så blændende lys."

"Jamen, det var de sandelig, på uendelige måder—"

Lazarus kneb blikket sammen og afbrød ham.

Spøgelset stak fingeren i vejret, smiskede og fuldendte høfligt sin tiltænkte erklæring;

"Men for jeres skyld vil jeg slette enhver omtale af *orme* og fuldstændig *afsky* for rovdyrers fromhed fra mine kommuniker og blidt formidle til jer, måske en mere spiselig version af kirkehistorien - som jeg tydeligt husker den, vel at mærke."

„Måske en mere spiselig version af – noget *andet*?“ Lazarus antydede et emneskift. „Måske mere om din kære Sophia?“

"Jamen så. Måske skulle jeg dele med dig, da jeg første gang spurgte Sophias adoptivforældre om hendes hånd i ægteskab? Skal jeg dele den mest frygtelige begivenhed, komplet med dens helt egen '*Don's Bog*'?"

Lazarus spidsede ører, og han vippede hovedet som en nysgerrig hunds. '*Daniels Bog*', mener du?

Medici lo. "Ja, præcis. Sophias tante gøede det samme. Det var et ret upassende øjeblik for mig; men samtidig ret humoristisk og begivenhedsrigt."

„Det vil jeg gerne høre om,“ indrømmede Lazarus med et genoptaget smil og samlede fatningen.

"Så skal jeg fortælle dig det – måske på vejen til Italien. Jeg går ud fra, at du måske vil nyde genfortællingen."

"Det er jeg sikker på," svarede Lazarus.

Endnu et brag tordnede gennem træskroget, efterfulgt af lyden af et pludseligt brus af vand under dækket – stadig fastklæbet mod klipperne havde fartøjet endelig overgivet sig til havet. Træet stønnede og knitrede, og dækket hældede kun en smule mere. De søgte begge det endeløse sydlige hav og stjernerne. En jævn vind blæste og bar med sig den lugt af havets saltlage. Lyden af ubrudte bølger bankede og klukkede under dem og slog deres skum mod skibets skrog. Lazarus brød stilheden mellem dem. "Du sagde, at havet måske er dybere end skyerne er, højt oppe," sagde Lazarus. "Er det endnu dybere end stjernerne er, højt oppe?" "Selve firmamentet? Det skulle jeg tro ikke," svarede Medici.

"Har du nogensinde fløjet til stjernerne?"

Spøgelset klukkede. „Selvfølgelig ikke. Og jeg ville ikke turde forsøge at risikere det, af frygt for at blive opdaget af alle engle i verden. Der er ingen steder at gemme mig deroppe,“ sagde Medici og nikkede opad. „Min plads er hernede, hvor jeg leder efter Helvede – og efter min Sophia.“

"Højt og lavt har jeg ledt - fra bjergtoppe til havbund." Spøgelset så direkte på Lazarus og smilede.

"Imidlertid stoler jeg på, at min søgen nu er forbi, med dig som min guide." Så kastede han et blik på havet og krympede sig. "Og jeg afskyede virkelig at søge på havbunden. Uhyggelige og uudgrundelige havdyr svømmer i dens dybe dale af evigt mørke."

"Selv havuhyrer?" spurgte Lazarus.

"Især så," bekræftede Medici. "Jeg har set store monstre lure i de dybeste hulrum: Hvide kæmper med massive hoveder og ingen kroppe; og mange lange og løse ben stammede fra den - ben så overordentlig lange, at de kunne have spændt over hele længden af det største oceanfarende handelsskib. Og jeg har set enorme spøgelses kroppe uden hoveder, der ikke lignede andet end massive badehatte fyldt med langt, flagrende hår - glødende hår, der dræbte sit bytte. Jeg så også massive, tandløse havflagermus med gabende munde og lange haler. Og engang stødte jeg på en vidtstrakt havbund af kæmpemuslinger; den største af dem kunne have fortæret hele to mænd i sin brat lukkede skal." Medici fnøs og krympede sig og tilføjede: "Så var der de blege og hæslelige hovedting -" Han gøs i udtrykt afsky, før fortsatte, "— de var som svævende hoveder, med rækker af uregelmæssige tænder; og deres overdimensionerede øjne og gabende munde optog næsten hele deres væsen. De var hoveder med store øjne og mange tænder. Saml, om I kunne, en undersøisk verden, sort som beg, og fyldt med glubske og glubske, glødende og svævende hoveder."

"Der er uhyrlige hoveder i havet," spurgte Lazarus, nu fuldstændig betaget af Medicis fantastiske beskrivelser af sådanne ydre groteske og titaniske, oceaniske mærkværdigheder.

"Nå, de var ikke så uhyrlige som de andre havuhyrer."

Lazarus scannede dybderne af skibets lasede dæk. "Var de endda større end Edens Juvel?"

Medicci kunne være blegnet af en smule forlegenhed, før han viste et mellemrum på cirka tre centimeter mellem fingrene og indrømmede: "Nå, de er - så store; men de er virkelig forfærdelige i udseende med deres tilsyneladende ufuldstændige jeg - meget uproportionelle - og spøgelsesagtige i al måde og fremtoning, ligesom mig selv. Kan du forestille dig det? Forfærdelige, de var. Da jeg første gang mødte dem, troede jeg, at jeg havde vovet mig tæt på Helvedes porte, da de bestemt ikke gjorde det." ligne noget af Herrens vidunderlige plan. Alligevel forstod jeg forkert – de var ikke fra Helvede. Ikke desto mindre kunne selv edderkopper være smukkere i deres selskab, da "Edderkopper har tydelige kroppe og stærke ben. Men svævende hoveder, uden kroppe eller ben?" Medicci rystede misbilligende på hovedet, før han kastede et blik mod kysten. "Det er lidt ligesom de der hule-grillede fårekylinger – store, lange ben, der synes at bære en krop, der er for lille til en almindelig fårekyling. Der er ingen ordentlig balance i deres kropsdele." Han gøs igen. "Det er irriterende på en mærkelig måde."

Eljo overvejede nu den tilsyneladende mærkelige forestilling om et spøgelse, tidligere disciplineret i fysiognomi, der lider af en fobi for observerede organiske disproportioner eller anatomiske groteskerier. Han kneb læberne sammen for at inddæmme den munterhed, der begyndte at varme ham indefra. Så vendte han sig væk og bed sig i læben, før han konfronterede Medicci på en tilsyneladende alvorlig og bekymret måde. "Men hvad nu hvis en af de små hovedtingsager blev kastet efter dig, Medicci?"

Spøgelset vendte sig om og nikkede, mens han koldt sagde: "Så skulle de dø."

"Hoved-Tingene? "

"Nej," gøede spøgelse; "Hvem end kastede den på mig!"

Lazarus kvaltes og overgav sig til ren munterhed, bøjede sig forover og mistede balancen. *Knak! Plask!* En stående del af balustraden kollapsede i havet, og hvis Medicci ikke pludselig havde grebet fat i den efterfølgende Eljo, kunne Lazarus være tumlet hovedkulds overbord. Spøgelset hev en ydmyg Lazarus tilbage ombord på skibets dæk.

Lazarus rejste sig. "Du er dog en ånd; tingen vil gå rent gennem dig."

Medicci lod ham gå fri. "Ikke desto mindre skal det kun ske én gang. Og jeg ser intet humoristisk i det, du foreslår."

Lazarus samlede sig. "Tilgiv mig, Medicci. Jeg var blot—"

"Ja, jeg ved det; og du er ikke den første, der finder humor i det. Men husk dog på, at den sidste levende mand, der kastede en hulegrille på mig, blev min længstvarende patient i den korte sæson."

Lazarus beroligede ham med et stift, halvt undsluppet grin: "Jeg vil ikke gøre sådan noget, Medici. Og jeg takker dig for at have fanget mig."

Medici blinkede og trak på skuldrene. "Jeg troede virkelig, at du trængte til en mundskylning med havvand; men jeg greb bare min Sophia, da du faldt; sådan som du nu står mellem mig og hende."

Lazarus smilede og nikkede. "Alligevel står jeg i gæld til dig."

„Godt nok,“ svarede Medici, idet han foldede hænderne mod sine præsteklæder og vippede tilbage på hælene.

Lazarus betragtede den manglende del af balustraden og det oprørte hav nedenunder, og hans tanker drev til tidligere og enklere dage. Han genkaldte sig et særligt komisk øjeblik, hvor han, Miguel og Thateus var sammen i Brøndhullet og skyllede brugte vintønder fra klosteret. Miguel sprang i vandet og råbte, at en Havuhyre havde grebet ham. Og selvom han vidste, at Miguel lod som om, da han var indgående bekendt med hver en hulning og sprække i den lille Brøndhule, skyndte Thateus sig at redde Miguel fra det formodede Havuhyre og skældte Lazarus ud for ikke at have gjort noget for at redde Miguel fra sikker død. Lazarus klukkede, evigt flov over sine godtroende og drilske katakombekammerater. Han løftede blikket mod stjernehimlen.

"Hvad er der?" spurgte Medici og kneb øjnene sammen i mistænksomhed.

„Det er ikke noget, du har at gøre med,“ sagde Lazarus og viftede afvisende med hånden. „Jeg huskede blot et øjeblik, der længe var gået.“ Han nikkede og uddybede: „Engang troede jeg, at verden var meget mindre, end den i virkeligheden er. Det var mere behageligt, da jeg troede, den var lille.“

"Hvordan har du forstået, at det er mindre, end det er?"

"Nå, jeg troede engang, at fugle kunne flyve højt nok, endda til at nå himlen." Han trak på skuldrene og indrømmede: "Jeg ved, at de ikke kan, men alligevel ville jeg gerne tro på det."

Medici smilede skævt. „Og hvordan kan du være sikker på, at fugle ikke kan flyve til himlen, Lazarus?“ Han åbnede armene og kiggede kort opad. „Har du fløjet så højt og langt, at du har inspiceret hver en del af himlen?“

Lazarus granskede Medicis øjne, før han svarede: "Jeg kan være lige så sikker på det som dig, med din lignende overbevisning om, at dine monstre ikke kom fra Helvede, Medici. Har du... søgt så dybt og langt, at man har inspiceret alle dele af havet?"

„De er ikke *mine* monstre,“ svarede Medici med et grin. „Men måske kan vi være det,“

stort set sikker på begge dele." Han nikkede og roste Lazarus; "Der lurder i sandhed en skarpsindig og bevidst alkymist indeni dig."

"Og ved din balance af tro og tvivl tror jeg, at du ligeledes kan blive en god munk," overbragte Lazarus i forbifarten, mens han gik mod midten af skibsdækket. Medici fulgte efter.

De trådte over spredte vragester og bevægede sig ind på en lysning nær indgangen til lastrummet. Lazarus stoppede og lukkede øjnene. Medici gik rundt om Lazarus. Han så ham trække vejret dybt og yndefuldt vippe hovedet op og ned, og fra side til side. Og udefra og indefra ham hentede Lazarus tydelighed og retning fra en Eljos skarpe orienteringssans, som han samtidig lagde oven på de pletfri minder fra klosterkort. Han vendte sig om og åbnede øjnene mod sydøstlige havhorisont. Medici fik øje på hans nu udvidede pupiller; og deres tilsyneladende sorte farve drænede næsten al den blå nuance fra Lazarus' øjne. "Vi skal finde vores nye kurs i denne retning," sagde Lazarus og pegede mod havhorisonten. "Skal vi afsted?"

Medici tjekkede ham – han kiggede op mod himlen, lokaliserede polstjernen og fulgte stjernebilledernes forløb hele tiden nedad, indtil hans blik faldt parallelt med Lazarus' pegefinger og præcis i hans beregnede retning af den fjerne ø Korsika. Han kneb læberne sammen og rystede på hovedet. "Og du vover at beskylde mig for hekseri, når jeg bare hentede en hare? Hvordan navigerer du så perfekt med lukkede øjne?" Lazarus smilede og slog sine vinger op. "Du er ikke den eneste af os med en evne; som ikke er hekseri."

Spøgelset sukkede. "Vagt nok; god vending."

Lazarus spurgte: "Skal vi sætte kurs mod Korsika?"

Medici rakte en givende hånd ud mod himlen. "Opad og fremad, ved Guds nåde; oplys vejen, broder Lazarus."

Lazarus strålede, vendte sig og foldede sine vinger ud.

Som én forlod de vraget og lettede op på nattehimlen, hvor de kun cirklede rundt om det én gang, før de bevidst satte kursen ud på havet. Edens Juvel sank i det fjerne; Frankrigs landområder forsvandt; og under lyset fra en nymåneopgang glattede den oprørte havoverflade sig til sidst ud i en glitrende plade af røget glas. Endnu højere klatrede de, indtil det vidtstrakte vand i Leon-bugten syntes at opsluge hele verden, endnu engang, som kun Noah måske havde vidst. Men selv med vandets karakterløse havlandskab og uendelige horisont vaklede den vandringslignende Eljo og det koldt beregnende Spectre aldrig fra deres luftbane mellem jorden og himlen. Sammen tjente de som et uundværligt sæt instrumenter, der endda kunne konkurrere med

De mest bemærkelsesværdige navigationsværktøjer for enhver skibskaptajn. De var som et højtflyvende kompas og en sekstant, der sejlede lige hen over en brak afgrund af havet.

Så unaturligt og begavet som et sådant komplementært ledsagerpar måtte have virket, havde Lazarus og Medici endnu ikke opdaget, at Skæbnen snart ville kræve en umådelig indsats og uberegnelig timing af dem for at fortryde det, der siden var blevet gjort mod verden. Dette afgørende punkt i historien var dog endnu ikke sket for dem - eller menneskeheden for den sags skyld.

[Slut på **bog 1: Opstandelsen**]

Dette litterære værk blev skabt udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leve videre i os alle* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~